

влошаваше съ седмици и дни. Паритѣ изчезнаха, сѣкашъ волѣ ги близна съ езика си, всички земледѣлски стоки отъ день въ день поевтиняваха, а отъ града нищо не можеше да се купи. Хората се събираха на купчини, оплакваха се, пушеха лошъ тютюнъ съ мръсни измачкани парчета отъ вестници и спорѣха съ часове.

— Не, нѣма да падне сговора...

— Де ще падне, — казваше важно дѣдо Калоферъ Бунарджията. — Той е като турчина: съ кръвъ е взелъ властта, съ кръвъ ще я даде...

— И азъ така викамъ...

И ето, при такива спорове, Ибришима пристигаше на време.

— Ще я даде! Ка щѣло да не я даде! Имашъ ли куражъ да пуснешъ бюлетинка противъ него?.. Ааа! закони има въ тая страна, какъ тѣй. . . .

Ибришима говорѣше искрено, думитѣ му внасяха надежди. Само работницитѣ се борѣха съ него упорито и смѣло. Тѣ вървѣха по петитѣ му и той не можеше да разбере, защо тѣзи хора работятъ противъ него съ такава жаръ. Имаше особено две братчета, викаха имъ Собаджийчетата. Малкото бѣше сухо и лошо като скрипя, понѣкога на Ибришима идѣше да го смачка съ два прѣста.

— Буржуазията ще даде властта на всички, които ще управляватъ въ нейнъ интересъ и подъ нейна команда! — Поясняваше то. — Какво е Земледѣлския съюзъ, какво сж демократи и либерали? — Буржуазни котерии! Водачитѣ ще пипнатъ министерскитѣ кокали, а чичо Кирю Ибришима ще остане да пасе паткитѣ съ бюлетинката си.

— Право, правс! — Чуваха се често гласове. И това смущаваше Ибришима. „Ако сега не победимъ, ей тия ще да сж причина!“ — Мислѣше си